

обов'язків, якими мають бути наділені спортсмени у зв'язку зі своєю професійною або аматорською спортивною діяльністю, зокрема спортсмени мають право: бути включеними до прозорого, справедливого та чесного спортивного середовища; своєчасно отримувати доступ до загальної інформації про спортсмена та питання, пов'язані з конкуренцією; отримувати освіту щодо спортивних питань, а також працювати або навчатися під час активної підготовки та участі у змаганнях; отримувати дохід, що виникає у зв'язку з їхньою спортивною кар'єрою; на захист їхнього психічного і фізичного здоров'я, включаючи безпечне змагальне і тренувальне середовище, а також на захист від жорстокого поводження та переслідувань; на свободу вираження поглядів, тощо. Також у Декларації 2018 р. зазначається, що спортсмени мають реалізовувати свої можливості відповідно до справедливого і рівного гендерного представництва.

Зазначимо, що наразі вищезазначені організації працюють над прийняттям Декларації про захист прав дітей-спортсменів, яка також стане важливим документом щодо захисту прав дітей як вразливої категорії населення у сфері спорту.

Враховуючи вищевикладене, можна дійти висновку, що міжнародне співтовариство стоїть на порозі запровадження ефективних змін у розумінні правового статусу осіб, зайнятих у сфері спорту. Визнання, повага і захист прав, що виникають у спортсменів у зв'язку з їхньою професійною або аматорською діяльністю – це необхідний і досить важливий крок для розвитку не тільки галузі міжнародного спортивного права і захисту прав людини, але і всієї системи міжнародного права в цілому, тому що спорт являє собою універсальну мову, що стає потужним інструментом сприяння миру, терпимості і взаєморозумінню, об'єднуючи людей через кордони, культури і релігії.

Одержано 28.04.2019



УДК 341.9

Оксана Едуардівна РУДЕНКО,

студентка групи ЮМП-51

Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор Гавриленко О. А.

МИРОТВОРЧА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПРИМИРЕННЯ В МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ

Світове співтовариство роками створювало і продовжує вдосконалювати систему колективної безпеки з метою підтримки миру у всьому світі. Питання миротворчості є надзвичайно актуальним для реалій сьогодення. Конкретні дії у випадку міжнародного спору та загрози порушення миру було сформульовано у главах VI та VII Статуту ООН. Глава VI передбачає наступні заходи мирного вирішення спорів: переговори, посередництво, примирення, арбітраж, звернення до регіональних органів.

Основні нормативні акти ООН (Статут) безперечно регулюють основні положення стосовно проведення операцій з підтримки миру. Проте, військовий персонал миротворчих місій має право застосовувати силу з метою відсічі агресії. Чи можна зробити висновок, що він набуває статусу комбатанта? Чи буде подальша активність миротворця регулюватися нормами міжнародного гуманітарного права? Яких обмежень набудуть його дії? Основними джерелами МГП обмежуються способи і засоби заподіяння шкоди, які можна розділити на дві групи: Женевське і Гаазьке право. Серед Гаазьких конвенцій 1899 року можна виокремити: Про мирне вирішення міжнародних зіткнень, Про незастосування куль, які легко розгортаються або сплющуються у людському тілі; Конвенція про заборону або обмеження застосування конкретних видів звичайної зброї, які можуть вважатися такими, що завдають надмірних ушкоджень або мають не вибірккову дію 1980 року.

Норми МГП заслуговують уваги у контексті миротворчої діяльності тому, що їх використання можливе вже за фактом розгортання місії. Чи відбудеться той переламний момент, коли їх використання стане доцільним, залежить від ходу операції. Якщо буде мати місце збройна відсіч агресії з боку миротворця, то можна казати про звернення до норм МГП.

Миротворчий контингент, в свою чергу, не може займати позицію однієї із ворогуючих сторін. Він повинен суворо дотримуватися нейтралітету. Вони є багатонаціональними силами під єдиним командуванням та контролем, мата діяльності яких встановлена мандатом, направлена на повернення легітимної влади в країни.

Розгортання самих операцій відбувається на онові мандатів Ради Безпеки, в яких вказується спектр завдань місії. Особливістю розгортання миротворчих місій є їх якісний склад (три компоненти: військовий, цивільний та поліцейський персонал). Залучення тих чи інших спеціалістів відбувається суворо за потребами кожної конкретної операції.

Миротворчий контингент заслуговує на якісне соціально-психологічне забезпечення під час підготовки, в ході та по факту завершення операції, адже всі його компоненти працюють у небезпечних умовах. Заходи з морально-психологічного забезпечення мають на меті утвердження позитивних соціально-психологічних умов застосування миротворчих підрозділів, формування та підтримку морально-психологічної комфортності під час виконання будь-яких завдань та охоплює основні форми суспільної свідомості – політичну, релігійну і повсякденну.

Одержано 17.04.2019

